

ΩΛΚΑΣ

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 4 - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριάρχου

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σήμερον ἠνώθησαν, τεχθέντος τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγένονε, καὶ ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε»!

(Ἰδιόμελον Λιτῆς Χριστουγέννων)

Ἡ ἀπόστασις καὶ πόλωσις ἀνάμεσα εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιφέρει ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, κατηργήθη μὲ τὴν πρόσληψιν ἀκεραίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατὰ τὴν «εὐδοκίαν» τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ πρῶτον δηλαδὴ καὶ ὀλόθυμον θέλημά Του, Σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ Του, καταργεῖ κάθε ἀπόστασιν, ἐνώνει τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν γῆν καὶ συνάπτει τὸ δημιούργημα μὲ τὸν Δημιουργόν!

«Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις», ἔψαλεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἀφιερώσεως τῆς μακαρίας Μαρίας εἰς τὸν Ναὸν καὶ τῆς ἐκεῖ προετοιμασίας τῆς διὰ τὸ νὰ γίνῃ χωρίον τοῦ Ἀχωρήτου Θεοῦ, ἤνοιγε τὸν δρόμον τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ καὶ προεκήρυττε τὴν σωτηρίαν μας.

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται», ἔψαλε πάλιν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τότε πού συνετελέσθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἡ ἄσπορος σύλληψις τοῦ Ἀσυλλήπτου εἰς τὴν ἁγίαν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου καὶ ἤρχισε νὰ «συνυφαίνεται», ἡ θεία μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ ὁ Θεὸς ἀνθρωπος γέγονεν, «ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Μ. Ἀθανασίου. Ἡ «εὐδοκία», λοιπόν, ἡ ὁποία ἐχαιρετίσθη κατὰ τὰ Εἰσόδια, καὶ ἡ σωτηρία, ἡ ὁποία «ἐκεφαλαιώθη» καὶ ἐφανέρωθη κατὰ τὸν Εὐαγγελισμόν, σήμερον, κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἁγίαν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, καθίσταται ἀπτή πραγματικότητα! Σήμερον «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»,¹ καὶ οἱ Ἄγγελοι ἐπανηγύρισαν τὸ γεγονός ψάλλοντες: «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**»!²

Μὲ τὴν Σάρκωσιν, τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου, ἡδη ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔχει δυνάμει συντελεσθῆ. Διότι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ πιστεύσουν εἰς τὸν Ἰησοῦν, ζήσουν ζωὴν σύμφωνον μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν, σύμφωνον μὲ τὰς ἐντολὰς καὶ τὴν ὅλην διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὑψώνονται μὲ τὴν τοιαύτην θεάρεστον βιοτήν καὶ καθίστανται φίλοι καὶ κοινωνοὶ τοῦ Θεοῦ! Γίνονται «θεῖας κοινωνοὶ φύσεως»,³

θεοὶ κατὰ χάριν! Τοῦτο συντελεῖται ἀποκλειστικῶς μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται ἐν Χριστῷ καὶ υἰοθετεῖται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, καί, ἐν συνεχείᾳ, διὰ τῶν ἁγίων Μυστηρίων καὶ τῆς καλλιέργειας τῆς ἀρετῆς, πληροῦται θείας χάριτος καὶ Πνεύματος Ἁγίου καὶ αὐξάνει «**εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ**»,⁴ μέχρις ὅτου φθάσει νὰ λέγῃ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «**ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός**».⁵ Τοὺς οὕτω τελειομένους ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς θεωρεῖ ἀπλῶς φίλους Του ἢ ἀδελφούς Του, ἀλλὰ τοὺς ἀναγνωρίζει ὡς μέλη τοῦ Σώματός Του. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὴν Παναγίαν Μητέρα Του περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «**Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου**» καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην «**ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου**».⁶ Τὰ Χριστοῦγεννα, λοιπόν, ἀνοίγουν διάπλατα τὴν θύραν τῆς κατὰ χάριν χριστοποίησης καὶ θεοποίησης τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔνεκα τούτου ἀκριβῶς

¹ Ἰωάν. 1: 14

² Λουκ. 2: 14

³ Β' Πέτρ. 1: 4.

⁴ Ἐφεσ. 4: 13.

⁵ Γαλ. 2: 20.

⁶ Ἰωάν. 19: 26-27.

⁷ Ἀπόστιχον Αἰνῶν 28ης Δεκεμβρίου.

«ἄγει ἑορτήν, ἐν χαρᾷ πᾶσα ἢ κτίσις, καὶ οἱ οὐρανοὶ σὺν ἡμῖν ἀγαλλιώνται» κατὰ τὴν εὐσημον καὶ σωτήριοι ἀυτὴν ἡμέραν!⁷

Μὲ αὐτὰ τὰ χαρμόσυνα καὶ ἐλπιδοφόρα δεδομένα εἰς χεῖρας, ἀπευθύνομεν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαναρίῳ καθηγιασμένης καθέδρας τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θερμὰ ἑόρτια συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδίους Πατριαρχικὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ «μητροπόλει τῶν ἑορτῶν» πρὸς ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον προσφιλῆ καὶ ἐπιπόθητα τέκνα τῆς ἀγιωτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας, κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ, μονάζοντας καὶ λαϊκοὺς, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, μικροὺς καὶ μεγάλους, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἐμπεριστάτους, τοὺς ἐν θλίψει, ἀνάγκῃ καὶ δοκιμασίᾳ εὕρισκομένους. Εἶθε, ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς προαιώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ χάριν ἡμῶν Υἱὸς τοῦ Ἄνθρωπου, νὰ καταστήσῃ πάντας ἡμᾶς ἀξίους τῆς κενωτικῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγίας καὶ προσκυνητῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας Του!

Φανάριον, Χριστοῦγεννα, ,βθ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Αγ. Ιωάννου Χρυσσοστόμου

Χριστός Γεννᾶται

Ὡς λέπω παράξενο καὶ παράδοξο μυστήριο, ποιμένες, ἀντὶ νὰ παίξουν με τις φλογέρες τοὺς κάποιο μελωδικὸ σκοπὸ, ψάλλουν οὐράνιο ὕμνο καὶ γεμίζουν με τοὺς ἤχους τοὺς ταυτῆς μου. Ψάλλουν ἄγγελοι καὶ ἀνυμνοῦν ἀρχάγγελοι, ὑμνοῦν τα Χερουβὶμ καὶ δοξολογοῦν τα Σεραφίμ. Ὅλοι πανηγυρίζουν γιατί βλέπουν το Θεὸ στη γῆ καὶ τον ἄνθρωπο στους οὐρανοὺς. Βλέπουν Εκείνον που εἶναι πάνω στον οὐρανό, νὰ βρῖσκειται κάτω στη γῆ λόγῳ της οικονομίας του γιὰ τον ἄνθρωπο, καὶ τον ἄνθρωπο που εἶναι στη γῆ, νὰ βρῖσκειται ψηλά στον οὐρανό εξαιτίας της φιλανθρωπίας του Θεοῦ.

Σήμερα ἡ Βηθλεὲμ ἐγίνε ὅμοια με τον οὐρανό, ἀφοῦ ἐμφανίστηκαν σ' αὐτὴν ἀντὶ γιὰ ἀστέρια ἄγγελοι που ἀνυμνοῦν το Θεό, καὶ δέχτηκε με τρόπο θαυμαστὸ στο χώρο της ὄχι το φυσικὸ ἥλιο, ἀλλὰ τον Ἥλιο της δικαιοσύνης. Καὶ μὴ ζητᾶς νὰ μάθεις πὼς ἐγίνε αὐτό. Γιατί ἐκεῖ ὅπου ἐκδηλώνεται ἡ θέληση του Θεοῦ, νικῶνται οἱ φυσικοὶ νόμοι. Θέλησε λοιπὸν ὁ Θεός, μπόρεσε, κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐσωσε τον ἄνθρωπο, γιατί τα πάντα ὑπακούουν στο Θεό. Σήμερα γεννιέται ὁ αἰώνιος καὶ γίνεταί ἐκεῖνο που δὲν ἦταν. Ἐνὼ δηλαδὴ ἦταν Θεός, γίνεταί ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ παύσει νὰ εἶναι Θεός. Δὲν ἔχασε δηλαδὴ τις θεϊκὲς του ιδιότητες γιὰ νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος, οὔτε πάλι ἀλλάξε κι

από άνθρωπος έγινε Θεός. Αλλά ενώ ήταν Θεός Λόγος, χωρίς να πάθει τίποτε, προσέλαβε την ανθρώπινη σάρκα, και η θεία φύση παρέμεινε αμετάβλητη.

Και όταν γεννήθηκε, οι Ιουδαίοι δεν παραδεχόντουσαν την παράδοξη γέννησή του και οι μεν Φαρισαίοι παρερμήνευαν τις θείες Γραφές, οι δε Γραμματείς δίδασκαν τα αντίθετα του μωσαϊκού νόμου. Ο Ηρώδης γύρευε το νεογέννητο, όχι για να του προσφέρει τιμές, μα για να το σκοτώσει. Γιατί έβλεπαν ότι σήμερα τα πράγματα ήρθαν αντίθετα προς τις προσδοκίες τους. Γιατί όπως λέγει ο Ψαλμωδός: **«δεν έγιναν αυτά κρυφά από τα παιδιά τους και θα γίνουν γνωστά και στις επερχόμενες γενεές».**

Προσήλθαν λοιπόν βασιλείς να δουν με θαυμασμό το Βασιλιά των ουρανών και απορούσαν πως ήρθε στη γη χωρίς αγγέλους και αρχαγγέλους και θρόνους και κυριότητες και δυνάμεις και εξουσίες, και πέρασε από δρόμο παράξενο και απάτητο, δηλαδή από σπλάχνα παρθενικά, χωρίς να παύσει να επιστατεί τους αγγέλους Του και χωρίς να χάσει τις θεικές του ιδιότητες έγινε άνθρωπος και ήρθε κοντά μας. Βασιλείς λοιπόν ήρθαν να προσκυνήσουν τον ένδοξο Βασιλιά των ουρανών, στρατιώτες να υπηρετήσουν τον αρχιστράτηγο των ουρανίων δυνάμεων, γυναίκες να προσκυνήσουν Εκείνον που γεννήθηκε από γυναίκα, για να μετατρέψει σε χαρά τις λύπες της γυναίκας. Ήρθαν παρθένοι στον υιό της Παρθένου κι απορούσαν πως ο δημιουργός των μητρικών μαστών και του γάλακτος, Εκείνος που κάνει τους μαστούς να βγάζουν μόνοι τους άφθονο γάλα, πως έφαγε παιδική τροφή από μητέρα Παρθένο. Ήρθαν τα νήπια σ' Εκείνον που έγινε νήπιο για να συντεθεί ύμνος στον Κύριο από νήπια που ακόμα θηλάζουν. Ήρθαν παιδιά προς το Παιδί που τα έκανε μάρτυρες Του εξαιτίας της θηριωδίας του Ηρώδη. Ήρθαν οι άνδρες σ' Εκείνον που έγινε άνθρωπος και θεράπευσε τις ταλαιπωρίες των δούλων Του. Ήρθαν ποιμένες στον καλό Ποιμένα που θυσιάζεται για να σώσει τα πρόβατά Του. Ήρθαν ιερείς σ' Εκείνον που έγινε Αρχιερέας κατά σειρά διαδοχής από τον Μελχισεδέκ. Ήρθαμε οι δούλοι σ' Εκείνον που έλαβε δούλου μορφή, για να μετατρέψει σε ελευθερία τη δουλεία μας. Ήρθαν οι ψαράδες σ' Εκείνον που τους μετέτρεψε από απλούς ψαράδες σε ψαράδες ανθρώπων. Ήρθαν τελώνες σ' Εκείνον που ανέδειξε έναν από τους τελώνες σε ευαγγελιστή. Ήρθαν οι πόρνες σ' Εκείνον που άφησε τα πόδια Του να τα βρέξει με τα δάκρυά της η πόρνη. Και για να μιλήσω με συντομία, όλοι οι αμαρτωλοί ήρθαν να δουν τον Αμνό του Θεού που σήκωσε πάνω Του την αμαρτία όλου του κόσμου, οι ταπεινοί μάγοι, οι ποιμένες που τον τίμησαν, οι τελώνες που κήρυξαν το Ευαγγέλιο, οι πόρνες που του πρόσφεραν μύρα, η Σαμαρείτιδα που επιθυμούσε να γευθεί νερό από την πηγή της ζωής, η Χαναναία που είχε ακλόνητη πίστη.

Αφού λοιπόν όλοι πανηγυρίζουν χαρούμενοι, κι εγώ επιθυμώ να σκιρτήσω, και να χορέψω και να πανηγυρίσω. Χορεύω χωρίς να παίζω κιθάρα, χωρίς να κινώ κλάδους κισσού, χωρίς να κρατάω αυλό, χωρίς να κρατάω αναμμένες λαμπάδες, αλλά κρατώντας στα χέρια μου αντί για μουσικά όργανα, τα σπάργανα του Χριστού. Γιατί αυτά είναι η ελπίδα μου, αυτά είναι η ζωή, αυτά είναι η σωτηρία μου αυτά είναι για μένα αυλός και κιθάρα. Γι' αυτό τα έχω μαζί μου, για να μου δώσουν με τη δική τους δύναμη την ικανότητα να πω μαζί με τους αγγέλους: **«Δόξα στον ύψιστο Θεό»**, και μαζί με τους ποιμένες: «και ως επικρατήσει στη γη η ειρήνη και στους ανθρώπους η αγάπη».

Αγιολόγιο

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο Θαυματουργός

Ο Άγιος Νικόλαος, Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο Θαυματουργός, είναι από τους πλέον αγαπητούς Αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Αμέτρητοι ναοί έχουν κτισθεί προς τιμήν του και πλήθη λαού σπεύδουν να τον τιμήσουν και να ζητήσουν τη μεσιτεία του προς τον Κύριο.

Γεννήθηκε στα Πάταρα της Λυκίας γύρω στα 250 μ.Χ. από ευσεβείς και πλούσιους γονείς, οι οποίοι τον ανέθρεψαν «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου».

Βρέφος ακόμη απέδειξε ότι είχε τη χάρη του Θεού. Με θαυμαστό τρόπο στάθηκε όρθιος την ώρα του λουτρού χωρίς καμία βοήθεια. Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή θήλαζε μόνο μια φορά την ημέρα και μάλιστα μετά τη δύση του ηλίου.

Πολύ νωρίς ο Κύριος κάλεσε κοντά του τους δύο γονείς του και ο ίδιος, έχοντας πάντοτε οδηγό τη ρήση του Ευαγγελίου «δότε Ελεημοσύνην», μοίρασε την περιουσία του στους φτωχούς και αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στη Λατρεία του Υψίστου.

Είναι γνωστή και αξιοθαύμαστη η ενέργεια του αυτή να βοηθήσει νύχτα και κρυφά τις τρεις αδελφές με αξιόλογο χρηματικό ποσό, για να μην αναγκαστούν, λόγω της φτώχειας τους, να παραιορθούν στην ατίμωση.

Κινούμενος ο Νικόλαος από Ιερό πόθο, αποφάσισε να ταξιδέψει για να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους. Καθώς έπλεε το πλοίο, άρχισαν να πνέουν σφοδρότατοι άνεμοι και ξέσπασε μεγάλη τρικυμία. Επιβάτες και πλήρωμα έχασαν την ψυχραιμία τους και περίμεναν να καταποντισθούν.

Ο Νικόλαος όμως γονατιστός προσευχήθηκε με θέρμη προς τον Κύριο και το θαύμα έγινε. Οι άνεμοι έπαυσαν και η θάλασσα αμέσως γαλήνεψε. Όμως κάποιος ναύτης, που ήταν στο κατάρτι, γλίστρησε και έπεσε στο κατάστρωμα νεκρός. Όλοι στενοχωρήθηκαν, που χάθηκε ένας άνθρωπος. Χάρη όμως στις θερμές προσευχές του Αγίου ο ναύτης αναστήθηκε, σαν να ζύπνησε από βαθύ ύπνο.

Μετά το προσκύνημα στους Αγίους Τόπους επέστρεψε στα Πάταρα, όπου ζούσε με οσιότητα και δικαιοσύνη. Ο Θεός τον αξίωσε να χειροτονηθεί πρεσβύτερος και μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Μύρων της Λυκίας να εκλεγεί Αρχιεπίσκοπος.

Έτρεφε μεγάλη αγάπη για τους φτωχούς και τους αδυνάτους. Ίδρυσε στην αρχιεπισκοπή του φτωχοκομείο, ξενώνα, νοσοκομείο και άλλα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Στις δύσκολες στιγμές των διωγμών του Διοκλητιανού εμπύχωνε το ποίμνιο του και ιδιαίτερα τους νέους. Γι' αυτό συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και βασανίζεται. Υπομένει όμως όλες τις διώξεις και τις ταλαιπωρίες προς δόξαν Κυρίου.

Μετά την κατάπαυση των διωγμών από τον αυτοκράτορα Μέγα Κωνσταντίνο αναλαμβάνει και πάλι το ποιμαντικό του έργο στα Μύρα.

Το 325 μ.Χ. λαμβάνει μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, που έγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας, και καταπολεμεί με θάρρος και τόλμη τις κακοδοξίες του Αρείου. Υπερασπίζεται με σθένος την Ορθοδοξία και αναδεικνύεται «κανών πίστεως» και διδάσκαλος του Ευαγγελίου. Για την ενίσχυση του εμφανίστηκε ο ίδιος ο Χριστός και του έδωσε ευαγγέλιο και η Μητέρα Παναγία, που του χάρισε ωμοφόριο.

Όταν επέστρεψε από τη Σύνοδο, συνέχισε το ποιμαντικό του έργο μέχρι τα βαθιά γεράματα, οπότε και παρέδωσε το πνεύμα του στον Πανάγαθο Θεό το 330 μ.Χ.

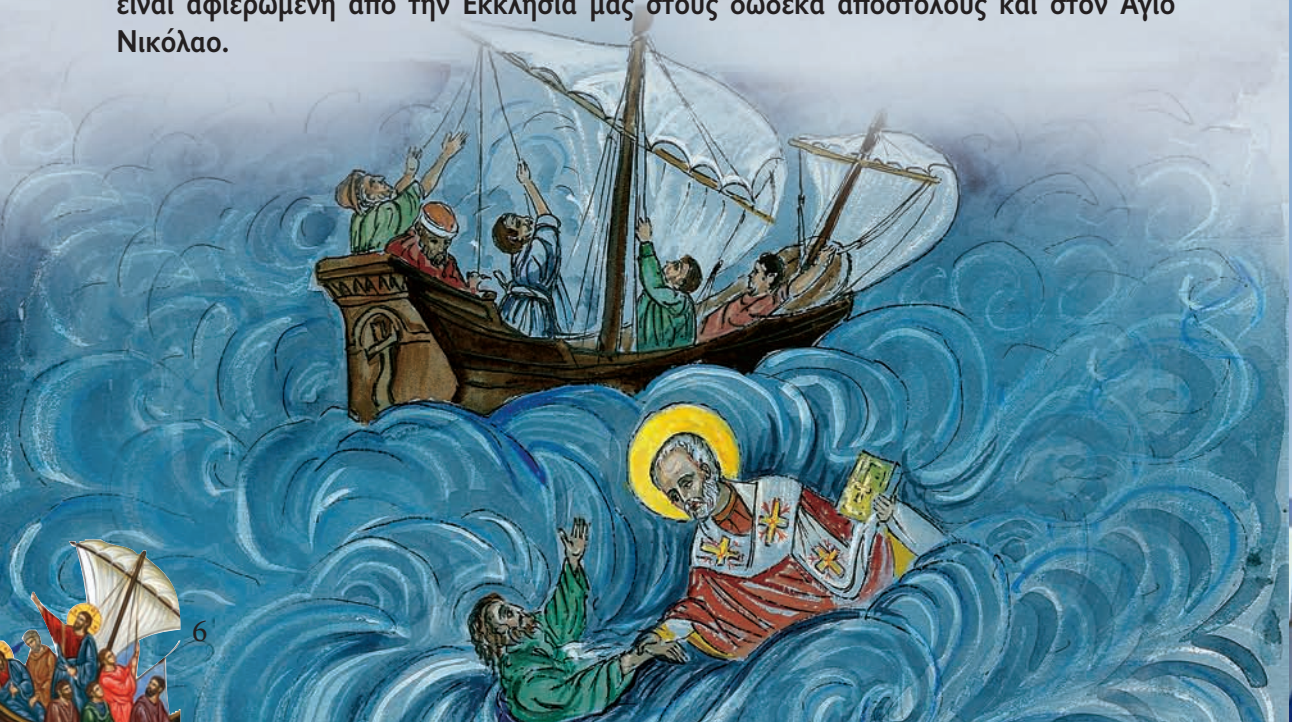
Ο Κύριος τον τίμησε ιδιαίτερα για την ενάρετη χριστιανική ζωή του, που τη διέκρινε η βαθιά πίστη στον Παντοδύναμο Θεό και η ανεκτίμητη αγάπη του για τον άνθρωπο. Τον ανέδειξε ποταμό ιαμάτων και πηγή θαυμάτων. Θαυματουργούσε όταν ζούσε αλλά και μετά την κοίμησή του τα θαύματα του είναι αναρίθμητα.

Το έτος 1087, λόγω παραχών, έγινε η μετακομιδή των ιερών λειψάνων του από τα Μύρα στο Μπάρι της Ιταλίας. Κατά την τέλεση της θείας λειτουργίας έτρεχε τόσο πολύ μύρο από τα ιερά λείψανα, που οι πιστοί το μάζευαν σε δοχεία για θεραπεία από διάφορες αρρώστιες, αρκετοί μάλιστα λιποθυμούσαν από την ευωδία του.

Με τα ωραιότερα εγκώμια τον τιμά η Εκκλησία. «**Κανόνα πίστεως και εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον**» τον ονομάζει ο υμνωδός και «**ποιμένα μέγαν**» τον αποκαλεί. Ανατολή και Δύση του αναγνωρίζουν ξεχωριστή θέση μεταξύ των Αγίων. Με εξαιρετική λαμπρότητα και δόξα τιμάται από τους Ρώσους.

Ο Άγιος Νικόλαος είναι ο μεγάλος προστάτης των ναυτικών. Στο τιμόνι, στην πλήρη κάθε πλοίου είναι η εικόνα του. Αμέτρητοι είναι οι ναοί στα λιμάνια, στα νησιά και στα ακρωτήρια, που φέρουν το όνομα του, τάματα των ναυτικών σε δύσκολες στιγμές, που τον επικαλούνται: Άϊ-Νικόλα, βοήθα με!

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου Νικολάου στις 6 Δεκεμβρίου και την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του στις 20 Μαΐου, αλλά και κάθε Πέμπτη ψάλλονται στον Άγιο Νικόλαο ωραιότατοι ύμνοι, διότι η Πέμπτη ημέρα της εβδομάδας είναι αφιερωμένη από την Εκκλησία μας στους δώδεκα αποστόλους και στον Άγιο Νικόλαο.

Για την απομάκρυνση των Ιερών Συμβόλων

του Μητροπολίτη Προικονήσου κ. Ιωσήφ.

**Οι υποστηρικτές της απομάκρυνσης των Ιερών Συμβόλων,
η ανεξιθρησκεία και η Δημοκρατία**

Φαίνεται ότι το «Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι» (ΕΠΣΕ) τους τελευταίους καιρούς έχει βαλθεί να τρομοκρατήσει κάθε Έλληνα που έχει επιλέξει να μην αποκρύβει τη θρησκευτική του ταυτότητα. Η εργολαβική και κατά συρροή απαίτηση από ποικίλες εκφράσεις εξουσίας (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, Ελληνικά Δικαστήρια, Συνήγορο του Πολίτη κ.ο.κ.) να ενεργοποιηθούν προς την κατεύθυνση απομακρύνσεως κάθε θρησκευτικού συμβόλου (Σταυρού, εικόνας, Ευαγγελίου) από τους χώρους εκπαίδευσης και δικαιοσύνης έχει αρχίσει να παίρνει μορφή παράκρουσης και μανίας καταδιώξεως!

Και βέβαια πρέπει να είναι κανείς αφελής για να πιστέψει ότι οι «ακτιβιστές» θα περιορισθούν σε αυτά. Μετά από λίγο θα ακούσουμε και

άλλα: Θα τους ενοχλεί λ.χ. ο ήχος της καμπάνας, ο σταυρός στη σημαία ή στο εθνόσημο, η δημόσια εμφάνιση της κληρικής περιβολής και δεν ξέρω τι άλλο!

Εγώ ως «κουτός και αγράμματος και από ορεινό χωριό» βλέπω το Ηνωμένο Βασίλειο λ.χ. να έχει ανώτατο άρχοντα ex officio αρχηγό της Εκκλησίας της Αγγλίας, τη σημαία του να έχει το Σταυρό του Χριστού και το σταυρό του Αγίου Ανδρέα, το δικαϊκό του σύστημα να είναι αξεχώριστα συνυφασμένο με το εκκλησιαστικό δίκαιο (εξ ου και το περίφημο LLB όλων των δικηγόρων = Μπάτσελор του κοσμικού και εκκλησιαστικού δικαίου!!) τον Εθνικό Ύμνο να

επικαλείται το Θεό να σώζει τη βασιλισσα κ.α.π. Βλέπω φαρδύ πλατύ το Σταυρό στη σημαία της Δανίας, της Σουηδίας, της Φινλανδίας (έρημο Ελσίνκι!),

της Νορβηγίας, πολύ «σκοταδιστικών», ως γνωστόν, Ευρωπαϊκών χωρών, για να μην πάω στην ασιατική Γεωργία (που η δική της έχει 5 (πέντε) σταυρούς!).

Βλέπω στην «καθυστερημένη» Αυστραλία (πολύ μακριά πέφτει!) να ορκίζονται οι Κυβερνήτες στη Βίβλο και νομίζω πως το ίδιο συμβαίνει και με τις Η.Π.Α. και τον Πρόεδρό τους, όπου βέβαια όλα αρχίζουν και τελειώνουν με το «σκοταδιστικό» God bless America (ο Θεός να ευλογεί την Αμερική). Βέβαια μπορεί να φταίει το ότι είμαι κουτός και αγράμματος κι' από ορεινό χωριό, πάντως δεν έχω πληροφορηθεί πως γίνονται για όλα αυτά αντιδράσεις, κάποιιοι να νιώθουν προσβεβλημένοι, να θέλουν να ξωπετάξουν κ.τ.λ.

Αυτή η έρημη Ελλάδα δεν προήλθε από παρθενογέννηση. Κάποιοι αγωνίστηκαν να την φτιάξουν, θυσιάσαν περιουσίες, θυσιάσαν ζωές, αίμα, πολύ αίμα!... Κι αυτοί που αγωνίστηκαν, που θυσιάσαν περιουσίες και ζωές κι ακριβοπλήρωσαν με πολύ αίμα λίγο ελεύθερο ουρανό για ν' ανασάνουν, τόκαμαν για να μπορούν να κάνουν το σταυρό τους ελεύθερα ή όπως θάλεγε κι ο «μπανάλ» ο Σεφέρης: **«για του Χριστού την πίστη, και για την ψυχή του ανθρώπου καθισμένη στα γόνατα της Υπερμάχου Στρατηγού, πούχε στα μάτια της ψηφιδωτό τον καημό της Ρωμιούσνης»**. Έτσι στήθηκε κι έτσι έφτασε ως τον 21ον αιώνα η έρημη Ελλάδα.

Πριν λίγους μήνες κάποιιοι έκαμαν κάποια παρόμοια με των ΕΠΣΕϊτών συζήτηση την Αυστραλία. Κι ο Πρωθυπουργός της «απολίτιστης» αυτής Χώρας είπε ξεκάθαρα: «Αυτοί που έφτιαξαν αυτή την Χώρα, τη χτίσανε πάνω σε

χριστιανικά θεμέλια και αρχές. Όσοι έρχονται εδώ οφείλουν να το ξέρουν και να το σέβονται. Αν δεν τους αρέσει μπορούν να πάρουν το καπελάκι τους και να πάνε κάπου αλλού» (προφανώς στην ΕΠΣΕλλάδα που έχει φρέσκο αέρα στα μυαλά μερικών)!

Κανείς τίμιος άνθρωπος δε θ' απαιτήσει ποτέ από έναν άθεο να υποκριθεί το θρησκευόμενο, ούτε από τον πιστό κάποιας θρησκείας ή αίρεσης ή παραθρησκείας ν' ακολουθήσει πιστεύματα, έθιμα ή πρακτικές χριστιανικές. Αλλιώςτε η ανεξιθρησκεία και ως όρος είναι απόλυτα ελληνικός, και μάλιστα παπαδίστικος! Είναι επινόηση και εφεύρημα λεκτικό του Ευγένιου Βούλγαρη (Αρχιερέως, ως γνωστόν, σοφού ακαδημαϊκού διαφωτιστή όχι όμως αθέου α λά Βολταίρ, κλπ. κλπ.).

Ρωτάω με το κουτό και αγράμματο κι απ' ορεινό χωριό μυαλό μου: Ρώτησαν οι φίλοι ΕΠΣΕϊτες τους Μουσουλμάνους λ.χ. βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου αν θέλουν να πάψουν να ορκίζονται στο Κοράνιο ή τους Ισραηλίτες συμπατριώτες μας όταν προσφεύγουν στα δικαστήρια αν έχουν πρόβλημα με τον όρκο που δίδουν ή τέλος πάντων αν τους ενοχλεί η εικόνα του Χριστού (Εβραίου, ως γνωστόν, στο γένος κατά το ανθρώπινο, και Προφήτου του Ισλάμ κατά το Κοράνι, αντίστοιχα); Ρωτάω (με το κουτό κλπ.) από πότε οι μειοψηφίες (ΕΠΣΕϊτες) θα επιβάλλουν τη θέλησή τους στις πλειοψηφίες; Οι πλειοψηφίες παντού διαμορφώνουν τις συνθήκες (με σεβασμό στις μειοψηφίες) και οι μειοψηφίες συνυπάρχουν. Αυτό ξέρω (με το κουτό κλπ.) πως είναι η Δημοκρατία. Το αντίθετο είναι καραμπινάτος φασισμός!... Ναι, μα ό,τι ιερό και όσιο έχω!...

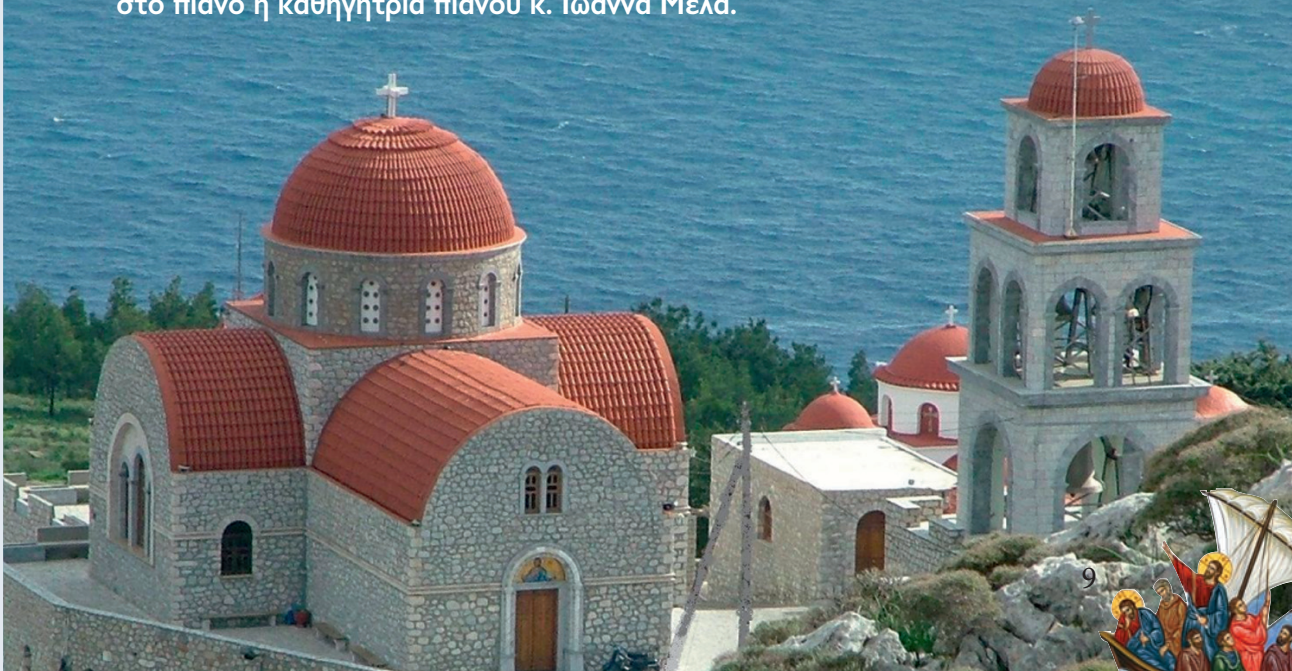
Εγκαίνια Συνεδριακού Κέντρου Αγίου Σάββα Καλύμνου

Θεολογική Ημερίδα

Την **Πέμπτη 3-12-2009** έγιναν τα εγκαίνια του συνεδριακού κέντρου Αγίου Σάββα Καλύμνου και η αποκάλυψη της πλακός, από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας. Το συνεδριακό κέντρο κοσμεύεται από πίνακες του αιμνήστου καλυμνίου ζωγράφου Νικολάου Μάγκου, μια ευγενική προσφορά της συζύγου του κ. Άννας Μάγκου και της κόρης του κ. Νίκης Μάγκου. Στο νεότευκτο αυτό κέντρο της Ιεράς Μονής των Αγίων Πάντων έγινε συνέδριο με θέμα «οι Πατέρες της Εκκλησίας στην ζωή των χριστιανών», με ομιλητές τον ομότιμο καθηγητή της θεολογικής σχολής κ. Στυλιανό Παπαδόπουλο, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα «οι πατέρες εξηγούν το μυστήριο της Ενανθρωπήσεως», τον καθηγητή κ. Νικ. Νικολαΐδη με θέμα «Ο Θεός των Πατέρων ημών», τον Πρωτοσύγκελλο της Ι. Μ. πρωτοπρεσβύτερο του Οικουμενικού Θρόνου π. Ιωάννη Χαλκίτη με θέμα «Το ορθόδοξο ήθος κατά τον άγιο Ισίδωρο Πηλουσιώτη», τον αναπληρωτή καθηγητή κ. Γλάρο Αθανάσιο με θέμα «Η σκοποθεσία της θεολογίας των Πατέρων της Εκκλησίας» και τον Λέκτορα κ. Γεώργιο Σταυρόπουλο με θέμα «ο άγιος Σάββας ο ηγιασμένος και ο μοναχισμός στην Παλαιστίνη».

Οι καθηγητές ανέπτυξαν τα θέματά τους παρουσία του Ιερού Κλήρου της Μητροπόλεώς μας, των αρχών του Νησιού και πολυπληθούς ακροατηρίου.

Τις όλες τελετές πλαισίωσε η δημοτική χορωδία του Δήμου Καλυμνίων με αποσπάσματα από την ωδή του οσίου Σάββα του εν Καλύμνω, έργο του κ. Γεωργίου Χ΄ θεοδώρου, άρχοντος Μαΐστορος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, υπό την διεύθυνση του Ιωάννη Λισγάρη, καθηγητή βυζαντινής μουσικής και συνόδευσε στο πιάνο η καθηγήτρια πιάνου κ. Ιωάννα Μελά.

Ανήμερα της εορτής του αγίου Σάββα και μετά την Θεία Λειτουργία, ο Μητροπολίτης κ.κ Παΐσιος, ο Θεοφιλέστατος επίσκοπος κ. Εμμανουήλ, ο ιερός κλήρος, το ηγουμενοσυμβούλιο της Μονής, οι αρχές, πλήθος πιστών, παρουσία της κ. Άννας Μάγκου, μεγάλης δωρήτριας της Μονής των Αγίων Πάντων, την οποία και ετίμησε ο Μητροπολίτης μας με τον Χρυσούν Σταυρόν της εν Δωδεκανήσω Εκκλησίας του Οικουμενικού Θρόνου και έγινε η αποκάλυψη της αναμνηστικής πλακός και του πορτρέτου του ζωγράφου Νικολάου Μάγκου.

Στο τέλος η κ. Άννα Μάγκου δεξιώθηκε τους παρευρισκομένους με γλυκά, τα οποία ετοίμασε η ίδια.

Λαμπρός Εορτασμός *Αγίου Νικολάου στην Μητρόπολή μας*

Με λαμπρότητα και θρησκευτική ευλάβεια εορτάσθηκε στην Μητρόπολή μας η εορτή του Αγίου Νικολάου, προστάτου των ναυτικών μας, την Κυριακή 6 Δεκεμβρίου.

Στην Λέρο

Στην ομώνυμη ενορία της πόλεως του Λακκίου, το εσπέρας του Σαββάτου 5 Δεκεμβρίου, έλαβε χώρα Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός υπό του Ιερού Κλήρου, αρτοκλασία και εν συνεχεία Ιερά Παράκλησις.

Το πρωί της εορτής, Κυριακή 6 Δεκεμβρίου, μετά την πανηγυρική Θεία Λειτουργία, έγινε Δοξολογία για την εορτή του Ναυτικού και στη συνέχεια η Λιτανεία του Ιερού Λειψάνου και της Ιεράς Εικόνας του Αγίου Νικολάου

στους κεντρικούς δρόμους της πόλεως του Λακκίου.

Τόσο κατά τον Εσπερινό, όσο και κατά την Θεία Λειτουργία και Ιερά Λιτανεία παρέστησαν οι πολιτικές και στρατιωτικές αρχές της Νήσου, εκπρόσωποι φορέων και Συλλόγων, καθώς και πολύς κόσμος. Μετά την λιτανεία ο Διοικητής της Ναυτικής Βάσεως παρέθεσε δεξίωση στην Λέσχη Αξιωματικών.

Στην Κάλυμνο

Και στην Κάλυμνο εορτάσθηκε η μνήμη του πολιούχου του Νησιού Αγίου Νικολάου, βάσει επισήμου προγράμματος το οποίο εξέδωσε η Ι. Μητρόπολις.

Το εσπέρας του Σαββάτου 5 Δεκεμβρίου ετελέσθη Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Παϊσίου, συμπαραστα-

τουμένου υπό του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αλικαρνασσοῦ κ. Εμμανουήλ και σύμπατος του Ιεροῦ Κλήρου της Νήσου.

Το πρωί της Κυριακῆς 6 Δεκεμβρίου ετελέσθη Αρχιερατική Θεία Λειτουργία υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας και του Θεοφιλεστάτου, παρουσία των Αρχών της Νήσου και πλήθος χριστιανῶν.

Ο πλούσιος ἥλιος και ο ζεστός καιρός ευνόησαν τη συμμετοχή του κόσμου στην λιτάνευση των τιμίων λειψάνων και της εικόνας του πολιούχου της Καλύμνου Αγίου Νικολάου, την ημέρα της εορτής.

Έτσι, μετά την Αρχιερατική Θ. Λειτουργία στον πανηγυρίζοντα Ι. Ναό, η πομπή παρήλασε στην παραλιακή λεωφόρο, μέχρι το Επαρχεῖο. Στη λιτάνευση προηγούνταν τμήμα μαθητῶν του Δημοτικού, ακολουθούσαν οι Ιερείς που ἔφεραν τα τίμια Λείψανα του Αγίου Νικολάου και το Ιερό Ευαγγέλιο. Έπονταν ο Μητροπολίτης κ. Παῖσιος και ο Επίσκοπος κ. Εμμανουήλ, περιστοιχιζόμενοι από μεγάλη ακολουθία Ιερέων.

Οι Αρχιερείς και οι Ιερείς αποτελούσαν την συνοδεία των λειψάνων και συνάμα την προπομπή της ιερῆς εικόνας του Αγίου, την οποία ἔφεραν τέσσερις ἄνδρες του Λιμενικού Σώματος. Στην τιμητική συνοδεία των λειψάνων και της εικόνας συμμετείχε στρατιωτικό ἄγημα, κορίτσια του κατηχητικού του Αγ. Νικολάου και η Δημοτική Φιλαρμονική. Μετά την εικόνα ακολουθούσε η μεγάλη πομπή του λαοῦ με επικεφαλῆς τις πολιτικές, στρατιωτικές αστυνομικές και λιμενικές αρχές του τόπου. Την Βουλή εκπροσώπησε ο βουλευτής Δωδεκανήσου κ. Νικόλαος Ζωίδης.

Το νέο έτος

(π.Αλέξανδρου Σμέμαν)

Είναι παλιό το έθιμο: την παραμονή του Νέου Έτους, όταν το ρολόι κτυπήσει μεσάνυχτα, σκεφτόμαστε τις επιθυμίες μας για το νέο έτος και προσπαθούμε να εισέλθουμε στο άγνωστο μέλλον μ' ένα όνειρο, προσδοκώντας ταυτόχρονα την εκπλήρωση κάποιας αγαπητής μας επιθυμίας. Σήμερα, για άλλη μια φορά βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα νέο έτος. Τι επιθυμούμε για τους ίδιους, για τους άλλους, για τον καθένα; Ποιο είναι το τέλος όλων μας των ελπίδων; Η απάντηση είναι μονίμως η ίδια αιώνια λέξη: ευτυχία. Ευτυχές το Νέο Έτος! Ευτυχία για το Νέο Έτος! Η ιδιαίτερη ευτυχία που επιθυμούμε είναι φυσικά διαφορετική και προσωπική για τον καθένα, αλλά όλοι μας μετέχουμε στην κοινή πίστη πως αυτό το έτος η ευτυχία θα μάς πλησιάσει, πως μπορούμε να ελπίσουμε σ' αυτή με προσδοκία.

Πότε όμως είναι κάποιος αληθινά ευτυχισμένος; Μετά από αιώνες εμπειρίας και γνώσης σχετικά με τον άνθρωπο, δεν μπορούμε πλέον να εξισώσουμε την ευτυχία με οποιοδήποτε εξωτερικό γνώρισμα, π.χ. χρήματα, υγεία, επιτυχία κλπ. Γνωρίζουμε πως τίποτε απ' όλα αυτά δεν ανταποκρίνεται πλήρως σ' αυτή τη μυστηριώδη και πάντοτε φευγαλέα έννοια της ευτυχίας. Είναι σαφές πως η φυσική άνεση φέρνει ευτυχία, αλλά και άγχος. Η επιτυχία φέρνει ευτυχία, αλλά και φόβο. Είναι εκπληκτικό πως όσο περισσότερη εξωτερική ευτυχία διαθέτουμε, τόσο περισσότερο εύθραυστη γίνεται και πιο ατίθασος ο φόβος πως θα τη χάσουμε και θα μείνουμε με άδεια χέρια. Πιθανώς αυτός είναι και ο λόγος που ευχόμαστε ο ένας στον άλλο «μια νέα ευτυχία» για το Νέο Έτος. Η «παλιά» ευτυχία ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε, κάτι πάντοτε έλειπε. Τώρα όμως ατενίζουμε ξανά μπροστά μας με μια ευχή, ένα όνειρο, μια ελπίδα...

Χριστέ και Παναγία! Το ευαγγέλιο πριν από πάρα πολύ καιρό είχε καταγράψει την ιστορία ενός ανθρώπου που πλούτισε, έκτισε καινούριες αποθήκες για να αποθηκεύσει τα αγαθά του, και αποφάσισε πως πλέον είχε όλα τα αναγκαία που εγγυώντο την ευτυχία του! Είχε άνεση και μέσα. Εκείνη όμως τη νύχτα άκουσε: «άφρων, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, α δε ητοιμάσας τίνι έσται;» (Λουκ. 12, 20). Η σταδιακή συνειδητοποίηση ότι τίποτε δεν μπορεί να κρατηθεί, πως μπροστά μας βρίσκεται ο αναπόφευκτος θάνατος και η φθορά, είναι το δηλητήριο που δηλητηριάζει τη μικρή και περιορισμένη ευτυχία που διαθέτουμε. Αυτός είναι σίγουρα και ο λόγος για τη συνήθεια που έχουμε να κάνουμε τέτοιο σαματά και θόρυβο, φωνάζοντας και γελώντας, καθώς το ρολόι κτυπάει δώδεκα την παραμονή του Νέου Έτους. Φοβούμαστε να

μείνουμε μόνοι και σιωπηλοί, καθώς το ρολόι κτυπάει σαν την ανελέητη φωνή της μοίρας: πρώτο κτύπημα, δεύτερο, τρίτο και συνεχίζει, τόσο αδυσώπητα, ομοιόμορφα, τόσο τρομακτικά μέχρι τέλους. Τίποτε δεν μπορεί να το αλλάξει, τίποτε να το σταματήσει.

Έτσι έχουμε δύο πολύ βαθείς και ακατάλυτους άξονες της ανθρώπινης συνείδησης: φόβος και ευτυχία, εφιάλτης και όνειρο. Η καινούρια ευτυχία που ονειρευόμαστε την παραμονή του Νέου Έτους θα μπορέσει τελικά να ηρεμήσει, να σκορπίσει και να κατανικήσει το φόβο; Ονειρευόμαστε μια ευτυχία στην οποία να μην παραμονεύει ο φόβος βαθιά μέσα της, ένας φόβος από τον οποίο προσπαθούμε πάντοτε να προφυλαχθούμε, πίνοντας, ή με το να είμαστε συνεχώς απασχολημένοι, περιβαλλόμενοι από θόρυβο. Η σιγή όμως αυτού του φόβου είναι ισχυρότερη από κάθε άλλο θόρυβο. «Άφρων»! Μάλιστα, το αθάνατο όνειρο της ευτυχίας είναι εκ φύσεως ανόητο σ' έναν κόσμο μολυσμένο από φόβο και το θάνατο. Ακόμη και στις ανώτερες στιγμές του ανθρώπινου πολιτισμού, οι άνθρωποι το γνωρίζουν καλά. Μπορούμε να νιώσουμε τη θλίψη και τη θλιβερή αλήθεια πίσω από τα λόγια του μεγάλου ποιητή Αλέξανδρου Πούσκιν, που τόσο πολύ αγαπούσε τη ζωή, όταν έγραφε: «Δεν υπάρχει ευτυχία στον κόσμο». Όντως, μια βαθιά θλίψη διαπερνά κάθε γνήσια τέχνη. Μόνο χαμηλά, στον πάτο του ανθρώπινου πολιτισμού, τα πλήθη ξετρελαίνονται με το θόρυβο και τις φωνές, ως εάν ο θόρυβος και τα θορυβώδη πάρτυ θα μπορούσαν να φέρουν την ευτυχία.

«Εν αυτό ζωή ην, και η ζωή ην το φως των ανθρώπων, και το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν» (Ιωάν. 1, 4-5). Αυτό που υπονοεί αυτή η φράση είναι πως το φως δεν μπορεί να καταποθεί από τον φόβο και το άγχος, δεν μπορεί να σκορπισθεί από τη λύπη και την απελπισία. Να μπορούσαν οι άνθρωποι, σ' αυτή, σ' αυτή τη μάταιη δίψα για στιγμιαία ευτυχία, να έβρισκαν μέσα τους τη δύναμη να σταματήσουν, να σκεφτούν, να ατενίσουν τα βάθη της ζωής! Να μπορούσαν να ακούσουν τα λόγια, τη φωνή που τους καλεί αιώνια μέσα σ' αυτά τα βάθη. Ας γνώριζαν μόνο τι είναι αληθινή ευτυχία. «Την χαράν υμών ουδείς αίρει αφ' υμών» (Ιωάν. 16, 22). Δεν είναι αυτό που ονειρευόμαστε όταν το ρολόι κτυπήσει μεσάνυκτα; Τη χαρά που κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει. Πόσο σπάνια όμως φτάνουμε σε τέτοια βάθη! Πόσο τα φοβόμαστε για κάποιο λόγο και τα παραμερίζουμε: «Όχι σήμερα, αλλά αύριο, ή μεθαύριο, θα στρέψω την προσοχή στα ουσιώδη και αιώνια, μόνο, όχι σήμερα. Υπάρχει καιρός».

Ο καιρός όμως στην πραγματικότητα είναι τόσο λίγος. Μόνο στιγμές περνούν πριν το βέλος του χρόνου σφυρίξει πετώντας προς το μοιραίο στόχο. Γιατί καθυστερούμε; Επειδή ακριβώς εδώ, ανάμεσά μας, δίπλα μας, στέκεται Κάποιος: «ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω» (Αποκ. 3, 20). Αν μόνο παραμερίζαμε το φόβο μας και Τον κοιτάζαμε, θα βλέπαμε ένα τέτοιο μια τέτοια χαρά, και μια τέτοια περίσσεια ζωής, που σίγουρα θα καταλαβαίναμε το νόημα αυτής της φέυγαλέας και μυστηριώδους λέξης «ευτυχία».

Διατρέξαντα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Μεγάλη ἀπήχηση εἶχε τὸ περιοδικὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα καὶ ἀναγνωστικὸ κοινό. Ευρεία ἦταν ἡ ζήτηση ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα διάθεσής του στους ἐνοριακοὺς ναοὺς καὶ γνήσιος ὁ ἐνθουσιασμός ἐφημερίων καὶ λαοῦ. Ἀπόδειξη πῶς ὅ,τι τελεῖται πρὸς πνευματικὴ οἰκοδομὴ πάντα εὐδοῦται καὶ εὐλογεῖται ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὁ ιεροκῆρυκας πατὴρ Δανιὴλ Αεράκης ἐπισκέφθηκε τὴν μητρόπολὴ μας, τὸ διάστημα 24/11-30/11 καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο σὲ Κάλυμνο καὶ Λέρο. Ὁ πανοσιολογιότατος ἔχει πάντα κἀτὶ ωφέλιμο νὰ πει, με λόγῳ καίριῳ, πατερικὸ καὶ ἐπίκαιρο καὶ ἡ κατὰ καιροὺς παρουσία του στὴν Μητρόπολὴ μας ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη εὐλογία.

Με ἐπιτυχία διεξήχθη τὸ πρωτᾶθλημα ποδοσφαίρου τῶν κατηχητικῶν σχολείων (μέσου καὶ ἀνωτέρου) στὴν Κάλυμνο. Συμμετείχαν δώδεκα ομάδες (Παναγίας Κεχαριτωμένης - Ἁγ. Χαράλαμπος, Πρόδρομος, Ἁγ. Γεώργιος Πανόρμου, Ἁγ. Ἀθανάσιος, Ἀνάσταση, Θεολόγος, Εὐαγγελίστρια, Ὑπαπανή, Ἁγ. Νικόλαος, Ἁγ. Στέφανος, Ἄργος).

Ἀπὸ ἱεροπραξίες Μητροπολίτου δωρεές γιὰ Τράπεζα Ἀγάπης καὶ Φιλόπτωχο Ταμεῖο Ι.Μ. γιὰ τὸν μῆνα Νοέμβριῳ:

Εἰρήνη Λάμπρου 100, οἰκ. Ἀντωνίου Πιζάνια 100.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΑΓΑΠΗΣ: Ὑπὲρ τῆς Τράπεζας τῆς Ἀγάπης: Ξενοδοχεῖον ΟΛΥΜΠΙΚ 100, Γεώργιος Κακιάς τοῦ Μικέ 100 εἰς μνήμην τῶν γονέων του, Εἰρήνη Ἐγγλέζου 50, Νομικὴ Τσουγκράνη 200, Ἰωάννης Κουλλιᾶς ἰατρός 50, Ελένη Γόνατου 200, Ξανθίππη Ἀτσά 50, Πολυξένη Καλαϊτζή 20, Αικατερίνη Σπυροπούλου 50, Θέμις Κουντούρη 100, Κωνσταντῖνος Τσουρουνάκης 150, Πατλάκας Παναγιώτης 50, Χανιώτης Δημήτριος 50, ΧΕΝ Ρόδου 100.

Ὑπὲρ τοῦ φιλοπτώχου: Ἰορδάνης Τσουγκράνης 100.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ: Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Ι.Ν. Ἀγ. Νικολάου Πόθιας Καλύμνου εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν προσφορὰ τους ὅσους καὶ ὅσες συνέβαλαν στὴν προετοιμασία καὶ τὴν διεξαγωγὴ τῆς εορτῆς τοῦ αἰγίου.

Ἡ ΧΡΙΣΤῸ

ΓΕΝΗΣΙῶ

† ΕΥΧΕΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ 2010

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐγγύς καί μακράν,
Οἱ μεγάλες Ἑορτές τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας καί ἡ Ἀνατολή
τοῦ σωτηριώδους νέου ἔτους 2010, μοῦ παρέχουν τήν μεγάλην
εὐκαιρίαν καί χαράν νά ἐπικοινωνήσω καί ἐφέτος μαζί σας καί νά
σᾶς εὐχηθῶ ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου, ὅπως ὁ Σαρκωθεὶς Υἱὸς
καί Λόγος τοῦ Θεοῦ σκορπίση στίς ἀγνές ψυχές σας τήν χάριν καί
τήν εὐλογίαν Του.

Οἱ πάντες γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἡμέρες αὐτές πού περνᾶμε εἶναι
δύσκολες καί ἐπομένως ἄς στρέψουμε τήν σκέψιν μας εἰς τό πτωχόν
Σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖ πού γεννήθηκε ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί
τῆς εἰρήνης, διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ἄς γο-
νατίσουμε πρό τοῦ Θείου Βρέφους καί ἄς ψελλίσουμε κι' ἐμεῖς τόν
ἀγγελικόν ὕμνον, τό «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη ἐν
ἀνθρώποις εὐδοκία».

Μόνον ἔτσι, μέ αὐτήν τήν πνευματικὴν διάθεσιν τό νέο σωτήρι-
ον ἔτος 2010 θά εἶναι μεστόν καί πλούσιον παντός ἀγαθοῦ παρά τοῦ
Σαρκωθέντος, Περιτμηθέντος καί Ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπάλαιας
Παῖσιος

